

Unudulmaz sənətkar

İlahi, nə möcüzəli səslər var idi bu dünyada. Elə bil qəfil gül-ləyə tuş gəldi o səslər... Həsə-nağa Salayevin, Aydın Qara-dağlının, Hamlet Xanızadənin, Səməndər Rzayevin, Şahmar Ələkbərovun, Həsən Əblucun bənzərsiz, sehirli səsləri...

Qüruba doğru uçub gedən o dur-na qatarından ayrı düşmüşdü, qərib-səmişdi, təklənmişdi, sınıxmışdı Da-vudun payız yarpaqları kimi saral-mış səsi. 30 il radio dalğalarından, televiziya ekranlarından eşitdiyimiz o doğma səs bütün əzəmətiylə, seh-riylə, rəngləriylə yaddaşımıza ilişib qalmışdı.

90-cı illərin təlatümlərini, həyə-canlarını, ağır-acılarını öz səsinde, nəfəsində qardaş Türkiyəyə apar-an Davud Əhmədov sədaqətli ömür-gün dostu Xalidə xanımla Azərbay-canın haqq səsinə uca tribunalardan dünyaya bəyan etmişdi.

Yerə, göyə, bu dünyaya üsyan eləyən Davudun oxuduğu Azərbay-can ünvanlı şeirləri od-alov kimi ürəkləri qarsırdı. Əlinə götürürdün, əlin, dilinə götürürdün dilin yanırıdı.

Zahirən sakit, düşüncəli, göylər kimi fikirlə görünən Davud Vəliəhd oğlunun içində əslində tufanlar, qa-sırğalar yatırdı.

Yaşının bu çağında təklənmişdi elə bil. "Dörd yanını su oymuş sal qaya" kimi dözüb dayanmışdı.

Neçə illərdən bəri tanıdığım Da-vud müəllim qanadlı Azərbaycan, təpədən dırnağacan insanlıq simvo-lu, bəşər övladı idi. Yumşaq, həlim, ufacıq təbiəti ilə, xeyirxah əməlləri, nur, işıq dolu ürəyi ilə könullərdə taxt-tac qurmuşdu. Oğlu Vəliəhdə yazdığı şeirdə deyirdi:

*Ayağını torpağa möhkəm bas,
möhkəm dayan,*

*Həyat özü qoy sənə həmişə
olsun həyan.*

*Sevinənlə sevin, gül, yanın üçün
sən də yan,*

*Düçar olma fələyin əzablarına,
oğlum!*

Fələyin əzablarına düçar olan Davud müəllim "dərdin, kədərin, əzabın özündən belə balalarına, doğmalarına, dostlarına xoşbəxtlik yaratmaq" istəyirdi.

Onun səmimiyyəti də, sevgisi də iri, dəniz gözlərindən çağlayırdı. Ai-ləsinə, dostlarına, doğmalarına bağ-lı olan Davud müəllimin göynertili bir ana həsrəti vardı:

*Davudam, qurbanam hər kəlməsinə,
Uşaq tək sığınım qoy sinəsinə.*

*Ana nəfəsinə, ana səsine,
Ana baxışına ehtiyacım var.*

Səsdən uzaq düşəndən sözə sı-ğınmışdı Davud müəllim. Söz elə bil balasıydı. Başını sözün yamacına söykəyib bu "gəlimli, gedimli, son ucu ölümlü dünya"nın gərdisini fikir-ləşirdi.

İntellekti, əsl ziyalılığı, kübarlığı ilə seçilən Vəliəhd oğlu gənc diktorlar, aktyorlar nəslü üçün əsl məktəb idi.

O özü də böyük məktəb keçmiş-di. Teatr İnstitutunun aktyorluq fa-kültəsini bitirmiş, Akademik Milli Dram Teatrına təyinat almışdı. Am-ma Azərbaycan Dövlət Televiziya və Radio Verilişləri Komitəsinin sə-dri, gözəl insan, istedadlı şair Teymur Elçinin təkidi ilə diktorluq yolunu seçmişdi.

Yüksək nitq mədəniyyəti, yara-şılıq boy-buxunu, gözəl siması, səli-qəli geyimi, ələxus xeyirxahlığı, nə-cibliyi Davud Əhmədovu hamının sevimlisi etmişdi.

Onun sözünün siqletini, çəkisini, təlqin gücünü tamaşaçının, dinləyici-nin üz-gözündən, mimikasından duymaq olurdu. Davud müəllim sö-zü sonalamağı, ona naxış vurmağı, ən incə, zərif, açılmamış qatlara en-məyi bacarırdı. Heç kəsə əyilməyən bu qeyri-adi insan barlı budaq kimi tək-cə ana torpağa əyilirdi. Vətən onun udduğu nəfəs idi.

Söz adamıydı, içi dopdoluydu. Daxili zənginliyinin işığı, nuru üz-gö-zündə əks olunurdu.

Mən bir yazımda yazmışdım: "İstedadlı adamlar barlı ağac kimidi. Barınanları çox olar, qolları arasında dünya uyuyar, çiyində quşlar yuva qurar, başında ildırımlar çaxar. Və çox vaxt halal haqlarını almazlar".

Davud müəllim də halal haqqını al-mamışdı. Yox, bunu yanlış dedim, onun halal haqqı milyonlarla tama-şaçının, dinləyicinin bitib-tükənmə-yən sevgisiydi. O sevgini Davud müəllim hələ gənclik illərindən qa-zanmışdı. Mən burda "qazanmışdı" sözünü xüsusi vurğulayıram. Çünki Davud müəllim xalq məhəbbətini həqiqətən alın təri ilə qazanmışdı.

Ədalətsizliyə, haqsızlığa, şərəf-sizliyə üsyan edən Davud Vəliəhd oğlu bir-cə şeydən ötrü danırırdı, bağı çatlayırdı,—Şuşanın azad olu-nacağı günü görsəydim,—deyirdi. Bəli, Qarabağ uğrunda sözüylə, sə-siylə savaşınlardan biri də Azər-baycan Televiziyasının diktoru, adı böyük hərflərlə yazılacaq DAVUD ƏHMƏDOV olmuşdu.

Qardaş Türkiyənin Televiziya ka-nallarındakı çıxışlarıyla dünyanın kar qulaqlarına qəfəsdə yaralı şir kimi çırpanın xalqın haqq deyən səsinə, dərdlərini bağırırmışdı.

Noyabrın 2-də qüdrətli sənətkarı-mız, mərhum diktorumuz Davud Əhmədovun ölümündən 40 gün ke-çir.

Ömür-gün dostu Xalidə xanım gözləri dolmuş halda: "Davudu 100 yaşında mikrofon qarşısında görmə-yi arzulayırdım. Bu, bəlkə də dünya-nın ən təsirli səhnəsi, Davudunsa ən gözəl, unudulmaz çıxışı ola bilərdi", - deyir.

Heyif sənə, həmişə cavan, həmi-şə sevilən, səsiylə, sözüylə ürəklər-də yaşayan dəniz gözlü oğlan!

Zülfüqar ŞAHSEVƏNLİ,
"Respublika".